

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. Плевен, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Ралица Анг. Маринска Ангелова

при участието на секретаря Калина В. Д.а
като разгледа докладваното от Ралица Анг. Маринска Ангелова Гражданско
дело № 20234430106203 по описа за 2023 година

Пред ПлРС е депозирана искова молба от Н. Е. П., чрез адв. Д. М.,
против *** и ***, която са предявени: 1. Иск с правно основание чл. 26, ал.1
от ЗЗД, вр. чл.22, вр. чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20, вр. чл. 12, ал.1, т.7-9
от ЗПК, за прогласяване нищожността на сключеният между ищеца и първия
ответник *** договор за заем №2387773/11.05.2021г.; при условията на
евентуалност- иск за прогласяване нищожността на клаузата по чл. 4, ал.1 от
Договора. 2. Иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, за прогласяване
нищожността на сключеният между ищеца и втория ответник *** договор за
предоставяне на поръчителство към договора за заем. 3. Иск с правно
основание чл. 55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД, за осъждане на втория ответник да
заплати на ищеца сумата от 87,49лв.- като платена без основание. Твърди се,
че между ищеца Н. П. и първия ответник ***, ***, е сключен договор за заем
№2387773/11.05.2021г., за сумата от 300лв., при ГПЛ от 20% и ГПР от
22,28%; заемът следва да се върне на една месечна погасителна вноски.
Твърди се, че по силата на чл.4, ал.1 от Договора, задължението по него
следва да бъде обезпечено- чрез банкова гаранция или чрез сключване на
договор за поръчителство с одобрен от кредитора гарант, в срок от 48 часа от
подаване на заявлението за кредит. Твърди се, че на 11.05.2021г. между
ищеца и втория ответник, е сключен договор за предоставяне на

поръчителство, за което ищецът се е задължил да заплати сумата от 87,49лв. Твърди се, че тази сума е заплатена директно на Кредисимо, заедно с вноската по договора за заем. Твърди се, че от страна на ищеца е погасено и задължението по заема. Твърди се, че договорът за заем е недействителен, на основание чл. 22 от ЗПК- поради нарушения на чл. 10, ал.1, т. 10; посочва се, че не може да се установи по какъв начин е формиран ГПР по договора, както и че сумата- възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство също е следвало да се включи в ГПР. Твърди се, че клаузата по чл. 4, ал.1 от договора за кредит е нищожна. Твърди се, че двамата ответници са свързани лица, като *** е собственик на капитала на поръчителя –втория ответник. Твърди се, че договорът за предоставяне на поръчителство е без основание, тъй като в полза на потребителя не се предоставя услуга, а само задължение да заплати възнаграждение. Твърди се, че договорът е нищожен, поради противоречие с добрите нрави. Твърди се също, че със сключването на този договор се цели заобикаляне на чл. 19, ал.4 от ЗПК. Твърди се, че платеното по този договор е платено при изначална липса на основание. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

По делото, в срока по чл. 131 от ГПК, ответникът ***, чрез юрк. Т. Б., изразява становище за неоснователност на предявените искове. Твърди се, че ищецът, на 12.05.2021г, се е отказал от договора за кредит в законовия срок по чл. 29 и сл. ЗПК, поради което, същият не е породил действие. Твърди се, че ищецът е върнал сума по заема. Твърди се също, че кредиторът не е задължавал ищеца да сключи обезпечен заем и сключването на договор за поръчителство не е било „необходимо условие“ за сключването на договора за заем. Твърди се, че поради отказа от договора за заем,от страна на ищеца, договорът за предоставяне на поръчителство не е породил действие и не е влязъл в сила; твърди се, че поради това обстоятелство е неоснователно твърдението на ищеца, че възнаграждението по този договор е част от ГПР по заема. Твърди се, че от страна на втория ответник- поръчител, не е претендирана и не е събирана сума за възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство. Твърди се, че няма нарушение на чл. 22 от ЗПК и лихвеният процент по договора е ясно посочен в чл.7 на Приложение №1. Твърди се също, че договора за предоставяне за поръчителство има характер на договор за поръчка по смисъла на ЗЗД. Претендират се разноски. Представят се писмени доказателства.

По делото, в срока по чл. 131 от ГПК, ответникът ***, ***, чрез юрк. В. ***, изразява становище за неоснователност на предявените искове. Не се оспорва факта на сключване на договор за кредит и на договор за предоставяне на поръчителство от 11.05.2021г. Твърди се, че договорът за предоставяне на поръчителство не влязъл в сила и не е породил правно действие, респ. задължения за ответника, поради отказ от страна на ищеца-заемател, от договора за заем. Твърди се, че такъв договор не съществува, за да бъде прогласявана неговата нищожност. Твърди се, че не е претендирана и не е събирана сума за възнаграждение по този договор. Твърди се също, че договора за предоставяне за поръчителство има характер на договор за поръчка по смисъла на ЗЗД и задълженията по него биха възникнали само за ***, но е и за заемотателя. Твърди се също, че свързаността на ответниците не води до скрито оскъпяване на кредита. Претендират се разноски.

Съдът, като обсъди становищата на страните, на основание представените по делото доказателства и закона, намира за установено следното:

По делото с определение №199/15.01.2024г, е постановено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните: факта на сключване между страните на договор за договор за заем №2387773/11.05.2021г. между ищеца и първия ответник ***, *** и факта на сключване на договор за предоставяне на поръчителство с втория ответник ***, *** от 11.05.2021г.

По делото, с протоколно определение от 19.02.2024г, по реда на чл. 214, ал.1 от ГПК, е прието направено изменение на размера на предявеният иск по чл. 55, ал.1, предл. 1 от ЗЗД, чрез неговото намаляване, като същия е приет за разглеждане за сумата от 11,66лв.

По делото се установява, видно от представеният договор за заем №2387773/11.05.2021г. сключен между ищеца и първия ответник ***, ***, че в полза на ищеца-заемател, е отпуската сума от 300лв, платим на една погасителна вноска, с падеж 09.06.2021г, при лихвен процент от 20% и ГПР от 22,28%. ; общ размер на плащанията от 305лв. По делото се установява също, че заемната сума е усвоена от ищеца. По делото се установява също, че от страна на ищеца е депозиран отказ от договора за заем- на 12.05.2021г., като е заявена готовност за връщане на сумата. По делото се установява, видно от представената от ответника-заемотател справка, че сумата по заема

е погасена на 14.05.2021г, като е заплатена сума от общо 312,33лв, с която е погасена изцяло главницата от 300лв и договорна лихва от 067лв; в справката е отразена като неразпределена сума- 11,66лв. От съдържанието на Договора за заем- чл. 4 се установява, че заемателят се е задължил, в срок до три дни, считано от датата на сключване на процесния договор, да предостави на заемотателя обезпечение в една от следните форми: 1. Банкова гаранция, в срок до 10 дни или 2. Договор за предоставяне на поръчителство, с одобрено от заемотателя лице, в срок от 48 часа от подаване на заявлението за кредит.

По делото се установява също, че въз основа на сключеният между ищеца и втория ответник ***, ***, като финансова институция, предоставяща гаранционни сделки- поръчител, Договор за предоставяне на поръчителство от 11.05.2021г., поръчителят се е задължил да сключи договор за поръчителство със заемотателя ***, ***, въз основа на който да отговаря солидарно със заемателя по договор за кредит №2387773/11.05.2021г. съобразно чл. 8 от договора, потребителят – заемател, дължи на поръчителя възнаграждение за предоставеното обезпечение. Видно от Приложение №1 към договора за предоставяне на поръчителство, възнаграждението за поръчителя е в размер на 87,49лв, дължимо на падежа на задължението по заема. Установява се, че съобразно чл. 8, ал.5 от договора, Кредисимо е овластен да приема плащане от страна на потребителя към поръчителя.

По делото не се установява сключване на договор за поръчителство между кредитора отв. ***, и поръчителя– отв. ***, ***.

По делото е изслушана и приета ССЕ, от сключението по която се установява, че от страна на ищеца, на 14.05.2021г., са погасени изцяло задълженията по договор за заем- в размер на 312,33лв. Сумата е постъпила по сметка на кредитора по договора за заем, като са погасени 300лв.- главница и 0,67лв. договорна лихва. ВЛ е установило, че по данни от заемотателя Кредисимо, сумата от 11,66лв е останала неразпределена и същата не е администрирана към поръчителя, тъй като не е налице влязъл в сила договор с поръчителя. ВЛ е посочило, че ГПР по договора за заем е 22,28%, но ако се вземе предвид и сумата- като възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство, ГПР ще бъде над 50%.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните правни изводи:

По предявения иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД,вр. чл.22, вр. чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20, вр. чл. 12, ал.1, т.7-9 от ЗПК.

По процесният договор за заем, страни по договора са ищецът потребител по смисъла на §13, т.1 от ЗЗП /ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди/, и ответникът- заемотател, като небанкова финансова институция – търговец по смисъла на §13, т.2 от ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл.9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано усвоената сума по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на длъжника, то следва да се приеме, че предоставените средства са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребител, а представеният договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от ЗПК, който се подчинява, както на правилата на ЗПК, така и на чл.143 – чл.147б от ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи и се произнася служебно.

Съдът приема, че клаузата по чл. 4 от договора за заем е нищожна, на основание чл.21, ал.1 от ЗПК, съгласно който, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. Съдът намира, че уговорката в посочената клауза от Договора за паричен заем – задължение на кредитополучателя да осигури обезпечение в кратък срок, след сключването на договора, като може да направи избор между посочените видове обезпечения- банкова гаранция или предоставяне на гаранция, от посочено /одобрено/ от кредитора лице, са трудно осъществими и то в посочения срок, поради което същата се явява и неравноправна, по смисъла на чл. 143 ал. 2 т.20 от ЗЗП. Така уговорено, това задължение всъщност дава единствената реална възможност за сключване на договор с определено от заемотателя лице, което от своя страна да определи допълнително възнаграждение, което да се заплаща не отделно, а с вноските по договора за кредит. Тази допълнителна сума представлява скрит разход по кредита и противоречи на добросъвестността в отношенията между страните

/касае се и за недействителност на клаузата по чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД/. Дължимото възнаграждение по договора за гаранция по същество противоречи и на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, която предвижда, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Възнаграждението обаче не фигурира като разход в ГПР по кредита. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Последицата от това противоречие е предвидено изрично в чл. 19, ал. 5 ЗПК – клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни.

В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 22,28%, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК и размерът му не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - възнаграждението по договора за гаранция, сключен от потребителя с втория отв. ***, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Съдът приема, че възнаграждението в полза на гаранта е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора.. В същото време, съгласно договора за предоставяне на гаранция, заемодателят е овластен да приема вместо гаранта

възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на гаранта е известен на заемодателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства. Съдът счита, че анализът на клаузите относно обезпечението на кредита, не подкрепят доводите за доброволност при избора на обезпечение, а от формулировката им става ясно, че за да бъде потребителят одобрен за отпускане на кредита, следва да сключи още и договор за предоставяне на гаранция с посочено от кредитора юридическо лице- гарант. Изложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за предоставяне на гаранция има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции. Плащането на възнаграждението за гаранция обаче не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР , въпреки че е включен в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитането на възнаграждението за предоставяне на гаранция като несъмнен разход действителният ГПР би бил значително завишен, и размерът би надхвърлил законоустановеният от 50%.

На основание изложеното, съдът приема, че заемодателят по договора за заем, не е посочил действителния ГПР по договора за заем, съгласно нормата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Поради това и потребителят е въведен в заблуждение относно действителния размер на сумата, която следва да плати по договора, както и реалните разходи по кредита, които ще стори. Неспазването на този реквизит от договора, съставлява нарушение на императивната норма на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Допълнителен извод за допуснатото нарушение е и липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора съобразно изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК за това кои компоненти формират посочения ГПР. Липсата на тази методика не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора;; налице е невярна информация относно общите разходи по кредита, което пък води до нелоялна и по-специално заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, § 1 от Директива

2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква, или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по смисъла на чл. 3, § 1 и чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече на основание чл.22 от ЗПК недействителност на договора в неговата цялост. Съгласно чл.22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7 – 12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т. 7-т. 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

На основание изложеното, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 26, ал.1, предл.1 от ЗЗД, чл. 22 от ЗПК, вр. с чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК, за прогласяване недействителността на Договор за паричен заем №2387773/11.05.2021г, сключен между ищцата и първия ответник *** е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед изложеното, съдът приема, че не следва да се произнася по предявеният при условията на евентуалност иск за нищожност на клаузата по чл. 4 от Договора за заем.

По предявения иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД.

Съдът намира, въпреки, че всеки един от представените договори- за заем и за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение по чл.4, сключването на договора за предоставяне на поръчителство в деня, в който е сключен самият договор за кредит- с одобрено от заемотателя лице, както и с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на поръчителство, ведно с основното задължение по кредита. Договорът, сключен между потребителя и заемотателя ***, и договорът, сключен между потребителя и ***, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните. Установената по – горе недействителност на договора за заем, неминуемо рефлектира и по отношение на договора за предоставяне на гаранция, поради естеството на правоотношенията. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че процесният договор за предоставяне на

гаранция, заобикаля закона, поради което е изцяло недействителен. Както бе посочено по-горе, по делото не се установява и изпълнение на задължението по този договор-предоставянето на поръчителство. Съдът приема, че договорът за предоставяне на поръчителство е сключен и при нарушение на добрите нрави.

На основание изложеното, предявеният иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, за прогласяване нищожността на Договор за предоставяне на поръчителство №2387773/11.05.2021г., е изцяло основателен, по изложените съображения и констатирани противоречия и заобикаляне на нормите на ЗПК.

По предявения иск с правно основание чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД

С оглед изхода на спора за недействителността на Договора за предоставяне на поръчителство, като основание за плащане на възнаграждението по него, съдът приема, че даденото по него следва да се приравни на изначална липса на основание.

В случая обаче следва да бъде съобразено установеният по делото отказ от договора за заем, от страна на заемателя, направен в деня, следващ деня на сключването на договора, както и от установеното от ВЛ по ССЕ, че от страна на заемодателя няма администриране на сума към поръчителя. ВЛ посочва, че заплатената сума от 11,66лв. е останала неразпределена, същото не е преведена на ***, но не е и върната на ищеца. При изслушване на ВЛ в с.з., същото заявява, че отв. *** не е получил плащане.

Съобразно изложеното, съдът приема, че искът спрямо отв. ***, за връщане на сумата от 11,66лв.- като платена без основание, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен като такъв.

Що се касае до претендираното адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ЗАДВ съдът намира, че такова се дължи. Настоящият състав на съда счита, че не се налага събиране на доказателствата, посочени в депозираната молба относно възможността на ответника да заплати възнаграждение за процесуално представителство, тъй като, за уважаването претенцията по чл.38 ал.1 т.2 от ЗАДВ, за заплащане на адвокатско възнаграждение за осъществена безплатна адвокатска правна помощ и съдействие, е достатъчно да бъде представен договор за правна защита и съдействие, който да е оформен по правилата на чл.38 ал.1 т.2 от ЗА- да е сключен за осъществяване

на безплатна правна помощ и съдействие между адвокат и материално затруднена страна- физическо лице, и да е заявено изрично основанието за присъждане на адвокатско възнаграждение - по осъществено безплатно адвокатско представителство и защита на материално затруднено лице /в т. см. определение №521/06.11.2018г. на ВКС по ч.гр.д.№3956/2018г., определение №118/15.03.2021г. на ВКС по ч.т.д.№1469/2020г., I т.о., определение №97/12.02.2021г. на ВКС по ч.т.д.№2895/2019г., определение №43/10.02.2022г. на ВКС по гр.д.№2611/2021г., IV г.о.; определение №137/01.04.2022г. на ВКС по гр.д.№2610/2020г., III г.о.; определение №163/13.06.2016г. на ВКС по ч.гр.д.№2266/2016г и др./.

В случая, от страна на процесуалният представител на ищеца се претендира адв. възнаграждение в размер на 480лв. с ДДС, по всеки от трите предявени иска. Настоящият състав на съда намира, че не е обвързан от определенията с Наредба № 1, размери на минималните адвокатски възнаграждения. При определяне на дължимото адвокатско възнаграждение, съдът съобрази възприетото в задължителните Решения на Съда на ЕС разбиране (Решение от 25.01.2024г. по С-438/22, Решение от 23.11.2017г. по съединени дела С427/16 и С428/16, Решение от 05.12.2006г. по съединени дела С 94/04 и С 202/04 на голямата камера на СЕО), че националната юрисдикция не е задължена да се съобразява с ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение /в случая с Наредба №1/2004 г. на ВАДвС/ и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, тъй като това ограничаване „би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС“ . Правилата на Наредбата са приложими не само за потребителя на адвокатска услуга, но и за насрещната страна в съдебното производство, която при неблагоприятен изход на производството дължи заплащане на размера на адвокатския хонорар, който е част от сторените по делото разноски. Това нарушава основни принципи в съдебното производство и прегражда правомощията на съда да прецени правната и фактическа сложност по делото, и да присъди справедлив размер на сторените разноски/. Минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101,

параграф 1 ДФЕС (решение от 23 ноември 2017 г., ЧЕЗ Електро България и Фронтекс Интернешънъл, С-427/16 и С-428/16, EU:C:2017:890, т. 51). Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, които се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на адвокатите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на адвокатите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприменена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522/22.10.2018г. по в. гр. д. №1061/2018г. на СГС; Определение № 2514/23.05.2018г. по в.ч. гр. д. № 07/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95/31.05.2018г. на ОС- Добрич по в.т.д. №95/2018г. и др. Определение №1371/15.09.2023 г. по в.г.д. № 616/2023 г. по описа на ПлОС и др./. Настоящият съдебен състав на РС Плевен напълно споделя изложената по-горе задължителна съдебна практика и не следва да прилага посочената Наредба при определяне на адвокатското възнаграждение, което се дължи. Това е така, защото дължимото минимално възнаграждение, определено съгласно чл.7, ал.2, т.1 от НМРАВ /400лв без ДДС, 480лв.- с ДДС- по всеки иск/, е несъразмерно на материалния интерес, фактическата и правна сложност, и качеството на предоставената услуга /Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16 на СЕС/.

Следва да се има предвид, че цената на разгледания иск по чл.26 от ЗЗД се определя съгласно чл.69, ал.1, т.4 от ГПК- от стойността на договора, предметът на делото обхваща действителността на целия договор- в случая сумата от 305лв. На следващо място, производството по делото е приключило

след провеждане на едно открито съдебно заседание, на което страните не са присъствали, нито техните процесуални представители, като са събрани незначителни по обем писмени доказателства, част от които са анализирани от съда. Процесуалният представител на ищеца е изготвил исковата молба, представил е писмени документи, и е подал едно писмено становище за съдебното заседание. При това положение, съдът намира, че делото не се характеризира със значителна фактическа и правна сложност, продължителност или многобройни съдебни заседания, допълнителни разходи или усилия във връзка с осъществяването на процесуално представителство, поради което посоченият в Наредбата минимум не отговаря на посочените цели и критерии за прилагането ѝ.

Съобразно материалния интерес по делото, констатираната по-горе фактическата и правна сложност, и качеството на предоставената правна услуга, както и с оглед изхода на делото- по иска по чл.55 от ЗЗД, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в общо размер на 480 лева с ДДС- по равно за двата иска за нищожност /240лв за всеки/. Това възнаграждение отговаря на фактическата и правна сложност на делото, и най-вече качеството на правната услуга и следва да бъде присъдено в полза на адв. Д. М., като всеки от ответниците бъде осъден да заплати сумата от 240лв. с ДДС.

Следва в полза на ищеца да бъдат присъдени сумата от 200лв.- разноски по делото, от които 100лв.- внесена държавна такса и 100лв. - депозит за ВЛ, съразмерно на уважената част от исковете. като всеки от ответниците бъде осъден да заплати сумата от 100лв

Следва в полза на отв. ***, съобразно изхода на предявените против този ответник да бъде присъдена сумата от 50лв.- юрк. възнаграждение /съдът определя общо- и по двата предявени иска, юрк. възнаграждение от 100лв./. по компенсация, в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 50лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

На основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.22, вр. чл.10, ал.1 от ЗПК, **ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА** на Договор за заем №2387773/11.05.2021г., сключен между Н. Е. П., ***, от *** и ***, със

седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, поради противоречие с нормите на ЗПК.

На основание чл. 26, ал.1, предл. второ и трето от ЗЗД, **ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА** на Договор за предоставяне на поръчителство №2387773/11.05.2021г., сключен между Н. Е. П., ***, от *** и ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, поради заобикаляне на ЗПК и поради противоречие с добрите нрави.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. Е. П., ***, от ***, против ***, ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, иск с правно основание чл. 55, ал.1, предл. първо от ЗЗД, за заплащане на сумата от 11,66лв., като платена без основание, ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Н. Е. П., ***, от ***, сумата от **100лв.-** разноски по делото, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ***, ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** Н. Е. П., ***, от ***, сумата от **50лв.-** разноски по делото, съразмерно на уважената част от исковите.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв.. ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** адвокат Д. М. М., от САК, с адрес на упражняване на дейността ***, сумата от **240лв с ДДС.-** адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл. 38, ал.2 ЗАдв., ***, ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от ***, **ДА ЗАПЛАТИ НА** адвокат Д. М. М., от САК, с адрес на упражняване на дейността ***, сумата от **240лв с ДДС.-** адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____